ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΝΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν μιὰ ὄμορφη νεαρὴ χορεύτρια σ' ἕνα καμπαρὲ τῆς Μασσαλίας. Ἀπὸ μικρούλα εἶχε μείνει ὀρφανὴ καὶ ἡ μόνη της συγγενὴς καὶ προστάτις ἦταν μιὰ γριὰ θεία της, ἡ ὁποία τὴν εἶχε πάρει κοντά της, ὄχι γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ γιατὶ ἤθελε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ χάρι της.

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε μιὰ ἐντελῶς ἔμφυτη κλίσι γιὰ τὸ χορό, καὶ ἡ θεία της σκέφτηκε ὅτι μιὰ μέρα ἡ νέα κόρη θὰ γινόταν μία πρώτης τάξεως χορεύτρια, καὶ θὰ κέρδιζε πολλά, πάρα πολλὰ χρήματα. Πράγματι δὲ τώρα ἡ Μαγδαληνὴ τῆς πήγαινε κάθε βράδυ ὅσα χρήματα ἤθελε. Μὰ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο εὐχαριστημένη καὶ ἡ μικρὴ χορεύτρια ἀτ' τὴ δουλειά της! Ἀγαποῦσε, βέβαια, πολὺ τὸ χορό, μὰ δὲν ἤθελε νὰ χορεύη μπροστὰ σὲ μεθυσμένους καὶ χυδαίους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνδιαφερόντουσαν καθόλου γιὰ τὴν τέχνη της, ἀλλὰ μόνο λαχταροῦσαν τὸ λιγερὸ καὶ μεστό της κορμί. Ἡ φτωχὴ Μαγδαληνὴ προσπαθοῦσε, ὅσο μποροῦσε, νὰ ξεφεύγη ἀπὸ τὶς κτηνώδεις ἐπιθυμίες τῶν θαμώνων τοῦ καφωδείου. Μιὰ βραδυὰ ὅμως, ἐπειδὴ τόλμησε νὰ χτυπήση ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικοὺς πελάτες, ὁ ὁποῖος τῆς φέρθηκε πολὺ βάρβαρα, ὁ διευθυντής της τὴν μάλλωσε καὶ τῆς εἶπε ὅτι, ἂν τὸ ξανάκανε αὐτό, θὰ τὴν ἔδιωχνε... Ἡ Μαγδαληνή, κλαίγοντας πικρά, τὰ διηγήθηκε ὅλα στὴ θεία της. Ἀλλὰ κ' ἐκείνη τὴν μάλλωσε ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ καφωδείου, καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἦταν πειὰ καιρὸς νὰ πάψη νὰ εἶνε τόσο κουτή, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ σπίτι της!

Τότε ἡ δυστυχισμένη Μαγδαληνὴ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: Νὰ φύγη μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη της πατρίδα, νὰ πάη σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπου ἴσως θὰ εὕρισκε καλύτερους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ φύγη; Ποῦ καὶ πῶς θὰ ταξείδευε χωρὶς χρήματα;

Ἀ, μὲ πόση νοσταλγία κύτταζε τώρα ἡ Μαγδαληνὴ τὰ πλοῖα τ' ἀραγμένα στὴν προκυμαία, τὰ μεγάλα ὡραῖα πλοῖα, ποὺ διέσχιζαν θάλασσες καὶ ὠκεανοὺς καὶ μετέφεραν τοὺς ἀνθρώπους μακριά, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς πατρίδες τους! Ἐν' ἀπὸ αὐτὰ τὰ πλοῖα θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώση κι' αὐτήν, νὰ τὴν πάη μακριὰ σὲ ἄλλα μέρη, ἐκεῖ ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὴ βροῦν οὔτε ὁ διευθυντὴς τοῦ καφωδείου, οὔτε ἡ θεία της.

* * *

Πῶς τὸ κατόρθωσε ἡ Μαγδαληνὴ νὰ βρεθῆ μέσα στὸ μεγάλο πλοῖο καὶ νὰ μείνη τόσο καλὰ κρυμμένη σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταστρώματος, πίσω ἀπὸ διάφορες ἀποσκευές, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθῆ, ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες μέρες; Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε, πῶς τὰ κατάφερε! Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τρεφόταν μόνο μὲ μερικὰ παξιμάδια, ποὺ εἶχε πάρει μαζύ της, καὶ κοιμόταν σχεδὸν ὄρθια. Ποῦ πήγαινε τὸ πλοῖο; Ποῦ θὰ πήγαινε κι' αὐτή; Τί θἄκανε ἐκεῖ ποὺ θὰ πήγαινε; Δὲν ἤξερε... Ἀλλὰ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ καὶ πίστευε πὼς τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ τῆς ἔβγαινε σὲ καλό.

Ἐπὶ τρεῖς μέρες κανεὶς μέσα στὸ πλοῖο δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία της. Μὰ τὴν τέταρτη μέρα, οἱ ναῦτες, καθὼς θέλησαν νὰ μετακινήσουν μερικὰ κιβώτια, τὴν ἀναχάλυψαν πίσω ἀτ' αὐτά. Ἀμέσως τὴν ὁδήγησαν στὸν πλοίαρχο, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ τὴν ἠπείλησε ὅτι θὰ τὴν ἀποβίβαζε στὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ θὰ ἄραζε σὲ λίγο τὸ πλοῖο, γιὰ νὰ τὴν ξαναστείλουν ἀτ' ἐκεῖ στὴν πατρίδα της. Τότε ἡ Μαγδαληνὴ ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της, παρακαλῶντας τον νὰ τὴν προστατεύση καὶ νὰ μὴ τὴν στείλη πάλι στὴ Μασσαλία, ὅπου τὴν περίμενε ἡ καταστροφή.

—Πρωτιμῶ, εἶπε, νὰ μὲ ρίξετε στὴ θάλασσα, νὰ πνιγῶ, παρὰ νὰ γυρίσω πάλι στὴ Μασσαλία καὶ ν' ἀρχίσω τὴν πρώτη μου ζωή.

—Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πᾶς; τὴ ρώτησε ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἦταν κατὰ βάθος ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἐμεῖς τραβοῦμε γιὰ τὶς Ἰνδίες.

—Θέλω νὰ πάω κι' ἐγὼ στὶς Ἰνδίες, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ Μαγδαληνή. Ξέρω ὅτι ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν πολὺ τὸν χορό. Εἶμαι χορεύτρια κι' ἐλπίζω νὰ μὲ προστατεύσουν...

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τῆς νέας ἕνας γηραιὸς Ἰνδὸς πρίγκηπας, ποὺ ταξείδευε μὲ τὸ πλοῖο αὐτό, τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρη μαζύ του στὶς Ἰνδίες.

Ἡ Μαγδαληνὴ χαιρετέλασε καὶ εἶπε στὸν Ἰνδὸ πρίγκηπα, ποὺ ἡ φυσιογνωμία του τῆς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη:

—Δέχομαι... Θἄρθω μαζύ σας.

* * *

Ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ βρέθηκε στὸ παλάτι τοῦ Ἰνδοῦ πρίγκηπος τῆς φάνηκε πὼς ὀνειρεύεται. Τί πλοῦτος ἦταν ἐκεῖνος, τί πολυτέλεια, τί μεγαλοπρέπεια ἄγθαστη! Καὶ μὲ πόση καλωσύνη τὴν δέχτηκαν ἡ κόρες τοῦ πρίγκηπος! Τὴν ἔντυσαν ἀμέσως μὲ φορέματα μεταξωτὰ καὶ τῆς στολίσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ ψιλοδουλεμένα χρυσᾶ βραχιόλια...

Τώρα ἡ ζωὴ τῆς Μαγδαληνῆς περνοῦσε σὰν ὄνειρο, ἤρεμη κι' εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ δὲν βάσταξε πολὺν καιρὸ ἡ εὐτυχία της αὐτή.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ χόρευε, σὲ μιὰ μαρμαρένια σάλα τοῦ παλατιοῦ, εἶδε ἀνάμεσα στὶς πριγκηποπούλες κι' ἕνα ὄμορφο μελαψὸ παλληκάρι, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μάτια γεμάτα φλόγα. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔννοιωσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη πολὺ δυνατὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήση τὸ χορό της.

—Κουράστηκες, ὡραία μου; τῆς εἶπε μιὰ πριγκήπισσα. Δὲν πειράζει... Χορεύεις αὔριο.

Τότε τ' ὡραῖο παλληκάρι τὴν κύτταξε ἀκόμα μιὰ φορὰ μὲ τὰ πύρινα μάτια του κι' ἔφυγε σιωπηλό. Ἀπὸ κείνη ὅμως τὴ στιγμή, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν συλλογιζόταν τίποτα ἄλλο παρὰ μόνο τὸ μελαψὸ παλληκάρι μὲ τὸ φλογερὸ βλέμμα.

Ἀλλοίμονο! Αὐτὸς ποὺ ἀγαποῦσε ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν ὁ γιὸς τοῦ πρίγκηπος, καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου του... Πῶς μποροῦσε νὰ ἐλπίση πὼς θὰ τὴν ἀγαπήση ποτὲ αὐτὸς ποὺ ἦταν σχεδὸν ἕνας βασιλιᾶς; Μιὰ φτωχὴ χορεύτρια, ποὺ ἀπὸ ἔλεος σχεδὸν τὴν εἶχαν πάρει στὸ παλάτι. Καὶ ἡ δυστυχισμένη κόρη, βαρειὰ πληγωμένη ἀπὸ ἀγάπη, ἔλιωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ δὲν εἶχε πειὰ δύναμι νὰ χορέψη.

—Μαγδαληνή, ὄμορφή μας μικρὴ χορεύτρια, τῆς ἔλεγαν ἡ πριγκηπέσσες, τί ἔχεις; Γιατὶ δὲν μιλᾶς καὶ δὲν τραγουδᾶς πειά; Μήπως νοσταλγήσες τὴν πατρίδα σου;

—Δὲν ἔχω τίποτε, τίποτε, τοὺς ἀπαντοῦσε ἡ Μαγδαληνή. Θέλω μόνο νὰ μὴ μιλάω καὶ νὰ μὴ μοῦ μιλᾶνε γιὰ κάμποσο καιρό...

Μιὰ μέρα, τέλος, τὸ μελαψὸ παλληκάρι πῆγε νὰ ἰδῆ κι' αὐτὸ τὴν ἄρρωστη χορεύτρια. Ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν εἶδε μπροστά της, νόμισε πὼς ὀνειρεύεται.

—Τί ἔχεις, ὄμορφη ξανθοῦλα; τὴ ρώτησε. Γιατὶ εἶσαι λυπημένη;

Τότε ἡ Μαγδαληνή, νομίζοντας πάντα πὼς ὀνειρεύεται, εἶπε σιγά:

—Τί ὄμορφο ὄνειρο!... Ἂς μὴ ξυπνήσω, Θεέ μου, ποτέ!... Λατρευτὴ εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου μου, μὴ σβύσης ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Ἐδῶς ὁ νέος πρίγκηψ κατάλαβε τί γινόταν στὴν καρδιά της, καὶ σκύβοντας σιμά της, πολὺ σιμά της, τῆς εἶπε:

—Μὴν πεθαίνεις, ὄμορφη ξανθοῦλα; γιατὶ κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄνοιξε τὰ μεγάλα της μάτια καὶ ρώτησε:

—Ἀλήθεια; Εἶνε ἀλήθεια; Δὲν ὀνειρεύομαι;

—Εἶνε ἀλήθεια, τῆς ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ, καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Σὰν νὰ πῆρε ζωὴ καὶ δύναμι μαγικὴ ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀγατημένου της, ἡ Μαγδαληνὴ συνῆλθε ἀμέσως. Ὁ πρίγκηψ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τῆς ἔλεγε γλυκὰ λόγια. Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο μία ἀπὸ τὶς πριγκήπισσες, ἡ ὁποία, βλέποντας τὴ Μαγδαληνὴ τόσο χαρούμενη καὶ ζωηρή, ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Ἡ μικρὴ χορεύτρια ἀναστήθηκε! Ἡ ὄμορφή μας Μαγδαληνὴ ξαναγύρισε στὴ ζωή!

* * *

Ὁ ἐπίλογος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ποὺ δὲν εἶνε φανταστικὴ ἀλλὰ ἀληθινή, εἶνε ὁ ἑξῆς:

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔγινε γυναῖκα τοῦ ὡραίου πρίγκηπος. Οἱ γονεῖς του δὲν ἔφεραν καμμιὰν ἀντίρρησι στὸ γάμο τους, γιατὶ ἡ Μαγδαληνὴ δέχτηκε νὰ γίνη Ἰνδὴ γιὰ χάρι τοῦ καλοῦ της.

—Ἡ θρησκεία σου, θρησκεία μου, τοῦ εἶπε, καὶ ὁ Θεός σου, Θεός μου!... Μά, —μὴ μοῦ πῆς πὼς βλαστημῶ, ἀγατημένε μου,— γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος καὶ Θεὸς στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ σένα!...

Καὶ τώρα ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε μιὰ εὐτυχισμένη Ἰνδὴ πριγκηπέσσα, καὶ δὲν χορεύει παρὰ μόνο γιὰ νὰ ἐκφράση τὴ χαρά της καὶ τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ κι' αὐτὸς τὴ λατρεύει τρελλά.

Τώρα ἡ Μαγδαληνὴ χορεύει μόνο γιὰ νὰ ἐκφράση τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἔρωτά της...